

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

M. Terentio Varroni, quem nuncupare Romanum polyhistorem possumus, quantum litterae debeant, ut accuratius perspici iudicarique possit, haud in ultimis laudum est Frederici Ritschelii, qui, cum rarissimas pariter atque pretiosissimas schedas ‘Collectanea inedita per T. Philipps Bar!’ inscriptas feliciter nactus esset, primus hoc reperto litterario in Museo Rhenano VI p. 481 sqq. ita usus est, ut plurimis librorum Varronianorum inscriptionibus e tenebris in lucem vocatis fragmenta haud pauca diutius domo exulantia in veterem quasi sedem remigrare iuberet. Sed in adumbranda imagine Alexandrini, Varronis fere aequalis, quo nemo plura scripsit, grammatici, a Rufino his verbis merita laude exaggerati: ‘*Graeci Ebalterum* (h. e. Chalcenterum) *miris efferunt laudibus, quod tantos libros composuerit, quantos quivis nostrum alienos sua manu describere non potest,*’ Didymi, inquam, Chalcenteri Alexandrini, nemo dum quod sciam inventus est qui periculum ingrederetur. Si qui vero in transcurso grammatici laboriosissimi imaginem delinearent, quod post Ritteri Wolffii aliorumque conatus nuperrime Theodorus Beccardus in diss. de scholl. in Hom. Il. Venet. (A) p. 26 — 35 aggressus est, ii sulcos potius in pulvere duxisse quam doctrinam Didymi in solem atque pulverem protraxisse putandi sunt. Itaque cum ego nullus dubitarem, quin operae pretium essem factururus, si, quae Didymus Alexandrinae eruditionis horrea constituit, quasi cum pulvisculo auferrem, Didymi quae supersunt omnia collegi, disposuique ita, ut in commentatione quadripartiti opusculi prima lexicographum, secunda criticum et scriptorum interpretem, tertia grammaticum, quarta denique historicum adumbrarem.

DIDYMUS.

1

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

2

Suidas igitur vol. I p. 1330 de grammaticis, qui Didymi nomine innotuerunt, haec tradit: *Δίδυμος Διδύμου ταριχοπώλου¹⁾ Ἀριστάρχειος²⁾ Ἀλεξανδρεὺς, γεροντὸς ἐπ' Ἀντωνίου³⁾ καὶ Κικέρωνος καὶ ἕως Ἀνγούστου, Χαλκέντερος κληθεὶς⁴⁾ διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ γρ' βιβλία. Eadem fere refert Hesych. Miles. §. 19 vol. IV p. 161 ed. Mueller: *Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρός⁵⁾ τὰ βιβλία ἐπιμονήν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. φασὶ δὲ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόσια βιβλία*: neque dissentit Eudocia p. 133, nisi quod nominum sui aevi propriorum exitu, qualia sunt *Μοσχόπουλος Ἀργυρόπουλος Ξανθόπουλος Ἀρμενόπουλος* decepta, *ταριχοπούλου* υἱὸν appellat, verbaque *καὶ ἕως Ἀνγούστου* omisit. Pergit Suidas: *Δίδυμος νέος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας⁶⁾ καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα*: cui adstipulatur Macrembolitissa, recisis tamen ultimis verbis *πλεῖστα καὶ ἄριστα*, additisque *καὶ αὐτός* post *Ἀλεξανδρεὺς* et *καὶ* post *ὅς*. In his turbata esse multa nemo non videt, quae facilius in ordinem suum adducerentur, nisi iunioris Didymi oblitterata fere memoria esset. Nullum enim equidem, qui eius testimonio usus sit, scriptorem novi praeter et. Gud. 81, 43: *ἀρτηρία· Δίδυμος ὁ νεώτερός φησι ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον*. Cf. comment. meam de Didym. voc. interp. I Olsn. 1851 p. 12. Hoc video, sine impedimento locum lectum iri, hunc in modum si scriptus esset: *Δίδυμος, Διδύμου — ἐπιμονήν (φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ γρ' βιβλία) ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψεν . . . πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα**

1) *Κωμφοδούμενοι* salsamentorum venditores fuerunt Chaerephilus Euthynes Phidippus. De salsamentis Alexandrinis conf. Athen. III p. 87. Poll. VII, 27.

2) E *ἀριστόχειρ*.

3) BE edd. ante Kuster. *Ἀντωνίνου*, deinde *Νικέρωνος*.

4) E *ἐπικληθεὶς*.

5) Sic. De confus. *πρός* et *περὶ* vid. Bast. comm. palaeogr. p. 838.

6) cod. Paris. ap. Brequigny p. 16 *γεωγραφίας*.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

3

πλείστα καὶ ἄριστα. Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεὺς καὶ αὐτὸς γραμματικός [γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε'] cuius mutationis causam ac rationem reddidi in comment. tertia p. 1. 2. Tertium etiam et quartum Didymum Suidas novit: Δίδυμος ὁ Κλαύδιος χρηματίσας γραμματικός. περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδη. περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα τινὰ (h. v. defit Eudoc.) Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου γραμματικός, ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρηματίσατο (?) μουσικός τ' ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος. Hunc Suidae ordinem quod invertit Eudocia: ὁ τρίτος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου ἐπὶ Νέρωνος οὐ μόνον γραμματικός, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μουσικός καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτήδειος. ὁ τέταρτος ὁ καὶ Κλαύδιος ὀνομαζόμενος — Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα, habet, quo se commendet. Non possumus enim in eo non offendere, quod Didymus Heraclidis filius sine libris dimittitur, neque tamen hic tamquam ex formula additur βιβλία δὲ οὐκ εἶχε. Quae cum ita sint, verosimile est unum hominem verbis ὁ τέταρτος interiectis, in duo quasi corpora divulgatum, neque Didymum, cui Claudio fuit cognomen, a Tiberio Claudio Caesare vel Nerone Claudio acceptum, ab Heraclidis filio distinguendum esse. Quod eo confirmatius erit, quo cui probabilior videbitur mea qualiscunque coniectura, pro ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος scribendum esse ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλῆ^{κλ'δ} λεχ, quam primus proposui in comment. IV, 2 p. 13. Heraclidis enim leschas si quis, ut mea fert opinio, brevavit Didymus, non poterat alius esse nisi Heraclide natus, Chalcenteri amantissimo. — Agmen cognominum grammaticorum apud Suidam claudit, quem Eudocia nescit: Δίδυμος Ἀλεξανδρεὺς, γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε'. Hic fortasse accipiendus est qui supra ὁ νέος (ὁ νεώτερος) audit et scripsisse dicitur περὶ γεωγραφίας, pro quo facilis erit restitutio γεωργίας. [ἢ γεωργικά.] De eo cf. Hecker Gesch. der Heilkund. II p. 255. C. G. Kuehn. additam. ad elench. med. vett. a Io. A. Fabricio in bibl. Gr. Vol. XIII p. 17—456 exhibitum no. XIII (1827) p. 5—6. Henschelius medicorum, qui Vratislaviae ad Via-

1 *

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

4

drum artem exercent, historiae artis inter coevos facile peritissimus, de hoc ipso Didymo consultus haec mihi, qua est humanitate, rescripsit: *‘Der Alexandriner Arzt gen. Namens gehört zu den späten landwirthschaftlichen Schriftstellern (des Romano-Graecismus), die ich zum Unterschiede von der vorchristlichen Alexandrinischen Zeit der Metalexandrinischen Epoche zweise, die noch nicht ganz arm ist an Capacitäten, wie eben dieser, der vermuthlich ins IV. Jahrhundert fällt. Er hat ein Werk in acht Büchern geschrieben und daher Octatomus genannt: ob blos medizinischen oder zugleich naturwissenschaftlichen Inhalts wissen wir nicht; das von Aetius und Trallian von ihm citirte ist blos medizinisch. Auf die Beantwortung dieser Frage müsste die andre gegründet werden, ob der betreffende Didymos von dem in den Geopon. öfters citirten, und dann weiter wiederum von dem gleichnamigen bei Suidas verschieden sei. Im IV. Jahrhundert war aber kaum mehr eine Trennung zwischen medizinischer und landwirthschaftlich-medizinischer Literatur vorhanden. Was Aetius von dem Einen oder Andern anführt, ist medizinisch und enthält den abergläubischen Rath, einen Epileptischen dadurch aus dem Anfall zu erwecken, dass man das Blut der grossen Zehe ihm auf die Lippen streicht. Die bekannten Stellen bei Alex. Trallianus beziehen sich nach Hecker nur auf minder wichtige Gegenstände. Der in den Geoponicis Citirte beschreibt L. XIX c. 7 die Halsentzündung der Schweine und ebendas. L. XVI c. 22 die Hautübel der Kameele, könnte daher wohl derselbe mit dem in den Hippiatr. Citirten sein, wenn nicht alle diese Didymi, wie ich fast glauben möchte, Eine Person wären, die zugleich, wie im IV. Jahrhundert nicht selten, Arzt, Thierarzt, medizinischer und öconomischer Naturforscher und Landwirth war. Wie bei den aus Kühn entlehnten Stellen erhellt, behandelt auch der in den Geopon. Erwähnte medizinische sowohl als öconomisch-naturhistorische Gegenstände. Auf welchen Grund hin nun aber Kühn den Geopon. X c. 87 Citirten und den Verfasser von Georg. libb. XV wiederum von eben diesem unterscheidet, weiss ich nicht.’* Haec hactenus.

Aetatem Didymi Chalcenteri Suidas l. 1 his circumscripsit finibus *περὸς ἐπ’ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος καὶ*

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

ἕως Ἀγρόστου. Sed forte fortuna accedit, ut praeter hunc locum tribus aliis nostri commemorandi occasionem arriperet ad computandas temporum rationes utilioribus. I, 1 p. 582 Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου — Διδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός. I, 2 p. 879 Ἡρακλείδης Ποντικός, ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς Πόντου, γραμματικός, ὅστις Διδύμῳ τῷ πάνυ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων ἐφοίτησεν κτέ. I, 2 p. 998 Ἰόβας, Λιβύης καὶ Μαυρουσίας βασιλεύς — συνήκμαζε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ χαλκέντερος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. Ac Ciceroni eum supparem vixisse ut pro certo sumas facile eo induci possis, quod Ammiani Marcellini testimonio constat parturivisse eum aut, ut Plinii verbis utar, abortus fecisse adversus Ciceronis de republica libros, XXII, 16, 16: *‘Inter quos eminuī Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis, qui in illis VI libris in quibus nonnumquam imperfecte Tullium reprehendit sillographos imitatus scriptores maledicos iudicio doctorum aurium incusatur, ut immania frementem leonem putredulis vocibus¹⁾ catulus longius circumlatrans.’* Suidas s. v. Τράγκυλλος — περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας. ἀντιλέγει δὲ τῷ Διδύμῳ. Atqui Ciceronis de republica libros sex c. a. u. DCC compositos²⁾ si fieri potuisse damus ut Didymus grammaticus recens emissos exagitaret, vereor ne Heraclides Ponticus, quem Suidas testis est et Alexandriae Didymum audivisse et imperatore Nerone Romae scholae praefuisse, ad incredibiles neque homini concessos annos pervenisse videatur. Neque vero Phlego nec Lucianus Heraclidem inter longaevos retulit. Accedit, quod ex Ammiani verbis grammaticum nostrum cum catulo comparantis minime efficitur, ut adolescentulus grammaticus in aetatem oratoris senescentis inciderit: denique plus quam viginti annis ante Cicero e vita decessit, quam Didymus aliquo numero esse coepisset. Eodem enim tempore hic et Iuba Mauritaniae rex fuerunt ipso Suida auctore, quamquam huius aetati illum successisse inde pa-

1) Post v. ‘vocibus’ sunt qui v. ‘canus’ inserant, Lindembrog.: vanus.

2) Cf. ep. ad Q. fr. II 14 III 5 A. Mai praef. p. XXIII ed. Moser.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

6

tet, quod, cum multa adversus eum scripsisse dicatur, eius quasi vestigia legisse videtur, ut haud sciam an proxime a vero sit afuturus, qui decem fere annorum inter eos discrimen esse statuerit. Itaque, quum Iubae natales incidunt in a. u. 703, Didymus a. u. 713 natum esse efficitur, quod cum Suidae verbis ἐπὶ Κικέρωνος quam possit egregie conciliari quivis intellet, qui quae de vocabuli γερονώς apud Suidam usu observavit Ritschel. in libro Alex. Biblioth. p. 79 meminerit. Spondeo a. u. 712 (41 a. Ch.), quo Cicero luce privatus est, Didymus in lucem esse editum, h. e. novem annos post Iubam natum. Quinquagenarium igitur si nono post Chr. anno vicenarius audivit Ponticus Heraclides, hic C. Caesare Caligula Augusto II Cos. AC 39 quinquagesimum, AC 54 regno ad Neronem redeunte annum agebat sexagesimum sextum. Neque his temporum notationibus indicia reliqua non respondent: primum Claudius Didymus, qui apud Neronem vixit Heraclidis filius, tum Heraclidi cum Anterote sive Apollonio Archibii (Archebuli), Apionis discipulo, sub imperatore Claudio susceptae inimicitiae, deinde Apio Plistonices, Didymi θρεπτός, Tiberio, C. Caesare, Claudio imperatoribus tota circumlatas Graecia, successor Theonis grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis, quarto Trypho, Ammonii filius, nostri discipulus¹⁾, γερονώς κατὰ τοὺς Ἀβγούστου χρόνους καὶ πρότερον, quinto Aristonicus²⁾ Strabonis aequalis in libris suis περὶ σημείων compositis Didymi de diorthosi Homeri Aristarchea opere saepissime usus (citatur eum Θ 535. O 86), denique Theo, nisi coniectura fallit, Didymi in lexicis condendis tragico comicoque operis consors³⁾, Apionis in Museo Alexandrino antecessor. Atque de Apionis et nostri coniunctione ne in erro-

1) Vid. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 341. — Velsen. de Tryphon. p. 2.

2) Lehrs. l. l. p. 5. Müttzell. de emend. Theog. Hesiod. p. 288. Bernhardt Grundr. der gr. Liter. Gesch. II p. 114. Th. Beccard. de scholl. Venet. p. 11 — 26. Wold. Ribbeck. de Zenod. quaest. p. 13. qui non debebat Bernhardtum castigare.

3) Cf. nostram de λέξ. κωμ. commentat. s. f.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

rem inducamur providendum est. Neque enim ille *μαθη-
τῆς* vel *γνώριμος* erat Chalcenteri, sed distinctius audit
θηρεπτός, alumnus, uti Epaphroditum Archiae gramma-
tici *θηρεπτόν* appellat Suidas. Quae vero vocabuli *θηρεπτός*
ad ius pertinentis sit significatio docebit Plinius ep. ad
Traian. 71 (Ritterh. 66), per quam iudicium quaerit impe-
ratoris ‘super iis, qui liberi nati fuerunt expositi deinde a
quibusdam sublatis in servitute educati.’ Cf. Iac. Gothofr.
ad tit. Theod. Cod. de infant. expos. (5, 7) de his qui
sanguinol. emptos vel nutriendos acc. (5, 8) Fabrett. In-
scr. p. 549—551. Valcken. Ammon. animadv. p. 172 sq.
I. B. de Staud (praes. F. Gottl. Struvio) de iure alumno-
rum Ien. 1716. Zimmern Geschichte des röm. Privatr.
§. 142 (§. 182). Erat igitur Apio in eadem condicione,
qua C. Melissus Spoleti natus, ingenuus, sed ob discordiam
parentum expositus, qui cura et industria educatoris sui al-
tiora studia percepit ac Maecenati pro grammatico muneri
datus est, teste Sueton. de ill. gramm. §. 21. Quodsi edu-
cator Apionis expositi Didymus erat, fieri poterat ut hic
iuvenis infantem tolleret. Itaque Apio si Claudio impe-
rium tenente fere sexagenarius mortuus est, inclaruit for-
tasse annum agens quintum et vigesimum Tiberio ad re-
gnum perveniente, ut c. a. u. 742 a Didymo tricenario
sublatus sit. — Scriptores librorum foecundissimos enume-
rat Ritschl. l. l. p. 560. E Graecis Alexandrum Milesium
polyhistorem Suidas atque Eudocia p. 62 referunt plures
numero scripsisse libros, quam sive veritatis superlatio-
nem sive sermonis exsuperantiam convincit, quod, qui
ante hos decem annos de Alexandri vita scriptisque brevi-
culam scripsit commentationem, Iosephus Rauch. (Heidelb.
1843. 8°) plusquam XXVI librorum inscriptiones reperire
non potuit. Quingentos vero et tria milia¹⁾ librorum no-
ster composuit, fidem faciente Athenaeo IV p. 139 C; su-
pra quam Athenaeus affirmat numerum fert Suidas *Δίδυ-
μος. Χαλκέντερος*. Eudocia ll. cc. Quattuor denique milia

1) Ex A. Mai Class. auct. T. V p. 128 Gregorium quendam co-
gnovimus, Graecis studiis valde deditum, qui 3000 libros de Graecis
historiis edidit.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

8

eum perfecisse Seneca auctor est in epist. LXXXVIII. Qua in computatione per se patet non opera absoluta sed singula volumina comprehensa esse. Ritschl. Alex. Bibl. p. 133 sq. Simul ex eadem librorum foecunditate facilem explicatum habet Athenaei narratio IV p. 139 C et Quintiliani I, 8, 19, accidisse per oblivionem Didymo, ob id ipsum a Demetrio Troezenio *βιβλιολάθας* appellato, ut cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam contineret¹⁾.

Honoratissima vero multiplicis eius doctrinae mentio, qui ab adsiduitate et perpeffione laboris, ut Lipsii verbis utar, *χαλκέντερος*, ferreis visceribus (Sitzfleisch), et *ὁ πονηρός* (Fabric. Bibl. Gr. II p. 455) dicebatur, exstat ap. Ammian. Marcell. XXII, 16, 16: 'Inter quos Chalcenterus eminuit Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis.' Macrob. Saturn. V, 18 (p. 548 Zeun.): 'grammaticorum facile eruditissimus' V, 22 p. 576 Z: 'grammaticorum omnium quique sint quique fuerint instructissimus.' Hieronymum et Rufinum Didymi laudatores disputantes supra exaudivimus, iteratos ab Isidoro Hispalensi episcopo in Orig. VI c. 7 vol. III p. 193 Lindem., q. l. cod. Arev. Chalcenterus, Gudd. 2, 3 pr. va: Calciterus, Goth. v. l. Cassiterius exhibet pro eo quod legebatur: Caliterus.

Verum tamen quod plerumque evenire solet, ut merittissimis quibusque hominibus malignissimi non desint obtrectatores, idem Didymus quoque expertus est, cuius gloriam diurna nocturnaue circa literas industria partam exagitorum invidia Timaeorumque malignitas et torvis oculis intueretur et mordaci dente circumroderet. Quod quidem e Suid. II 70²⁾ *Ἡρακλείδης Ποντικός* dilucidius etiam pateret, nisi hic ipse locus pro dolor foedissimis vulneribus putreret, quibus diversis rationibus mederi conati sunt Westermannus in biogr. gr. min. p. 369 Meinekius anall.

1) Cf. Comment. Didym. IV, 1 p. 8. Olsn. 1852.

2) Hunc locum fugiente oculo inspexisse videtur Wower Polymath. XI §. 21.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

Alex. p. 378 Bergkii diar. antiq. Marburg. a. 1845 p. 125. At, quidquid attigeris, ulcus est. Hoc unum Meinekio cum Bergkio convenit, quod docti illius, qui Didymum lacesiuit, grammatici nomen, quale quidem Suidas l. c. exhibet, uterque tutatur. Ceterum Bergkii Meinekio etiam ulterius progreditur. Hic enim dum formam nominis *Ἀπερος* adiecto Boeckh. C. I. n. 1099 a vanis quibusdam dubitationibus vindicasse satis habet, aliunde se nihil quidquam de Aprō grammatico, Aristarchi discipulo, compertum habere ingenue confitetur: ille verbosa quadam argumentatione, alienissima componendo, quasi quadam inenodabili rationum improbabiliū plaga se irretit, sperans scilicet, nulli non sese persuasurum, Aprum vel Asperum intelligendum esse Claudii Neronisque aequalem (O. Jahn. prol. Pers. p. CXLV) Aristarcheam quidem disciplinam professum, liberiore tamen iudicio usum, quam qui, ut aiunt, ‘ullius addictus iurare in verba magistri’ vellet. Hunc igitur Didymo fasces submittere noluisse, sed maledictis quasi ad pugnam quandam in literarum arena dirimendam provocasse. Ab his generi socerique doctissimorum sententiis discedens Westermannus probabilius statuit e Suidae mss. librorum vestigiis (*Ἀπερος ABE ἄπερ ως* V*), e nomine illo Bernhardyō iure suspecto vix aliud quidquam elici posse, quam *Ἀντέρωτος*¹⁾ coll. Suid. s. u. *Ἀντέρωτος ὁ καὶ Ἀπολλώνιος*. Ac profecto, si accuratius etiam hoc perpenderit, quod Suid. addit, Anterōtem illum Heraclidi Pontico supparem vixisse, non possumus non in suspicionem eam incidere, consilio id factum esse. Neque enim, quod Apionis asseclam, quo nomine Suidas Anterōtem perstringit, adeo inflatum insolentemque hominem fuisse audimus, ut ex sugillando exagitandoque voluptatem caperet spectatosque in literis viros, qualis quidem apprime fuit Didymus, naso suspenderet adunco, — ne illud quidem, inquam, habet, in quo magnopere offendas. Itaque eo inclinatur iudicium, ut Westermanni coniecturam fere palma-

1) De nomine *Ἀντέρωτος* cf. Edm. Barker epist. crit. Arcad. adnex. p. 212—214.

Cambridge University Press

978-1-108-01624-7 - Didymi Chalcenteri Grammatici Alexandrini

Edited by Moritz Schmidt

Excerpt

[More information](#)

riam habeam, donec meliora edoctus fuero. Restat scrupulus verbum illud *καταφανείς* in Suid. l. c., quod vix sanum est. Bergkiius *καταχανών* vel *κακοφρονών* proposuit. At si quid video, alia quaedam sententia Suidae verbis exprimebatur. Suspicio scriptum fuisse *κακῶ ἀφανισθῆ* h. e. *κακῶς ἀφανισθέντος* (*ἀφανοῦς, ἀφάντου γενομένου*) ‘turpiter de gradu deiecto,’ nisi mavis *καταγωνισθέντος* coll. schol. Ap. Rh. I 1165. In hunc igitur invectus Heraclides, tum ut praeceptoris famam ab obtrectatore defenderet, tum ut malevoli adversarii simulatam doctrinam parum validis pedibus incedentem supplantaret, obscuros illos *λεσχῶν* libros famigeratissimos, rerum arduarum plenos composuit, de quibus quod sciam omnia veterum testimonia collegit Meinekius anall. Alex. p. 378. Qui libri, cum pleni fuerint *ἱστοριῶν ἀτριπτῶν καὶ ξένων*, non absone fortasse coniecero Anterotem imprimis contra Didymi *ξένην ἱστορίαν*, cuius Georgius Syncellus meminit p. 161 D 162 A == p. 305, 1 306, 2 ed. Bonn. linguae protervitatem exercuisse. In aliam sententiam discedit Bergkiius l. c. qui Aemilii Asperi (de quo v. Ferd. Hauthal. in Mus. Rh. 1847 V p. 521) in Vergilium commentarios ab Heraclide impugnatos esse statuit: coll. Laur. Lyd. de magg. I 7 (Verg. Aen. VII 169) et. Gud. p. 297, 50 *Κάνωβος* (Serv. in Verg. Aen. XI 263 Georg. IV 287). — De Aspero hoc cfr. Em. Teuberi diss. de Mauri Servi Honorati comm. part. I p. 45 sq. Vrat. 1843. Idem Heraclides filio suo in praeceptoris honorem Didymi nomen imposuisse videtur e coniectura Bernhardyi haut improbabili. vid. Grundr. der Griech. Liter. Gesch. II 1043. Bergkiius omnia miscet.

Eiusdem quo Didymus temporis etiam Iuba rex fuit litteratissimus, quocum nuperrime studio atque industria A. Goerlitzii Vratislaviensis artio rem familiaritatem contraximus (diss. inaug. de Iubae regis Mauritaniae vita et scriptis 1848), qui vellem integram fragmentorum collectionem nobis non invidisset. Huic aemulatum esse Didymum Suidas auctor est s. v. *Ἰόβας: συνήμαξε δ’ αὐτῷ Δίδυμος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ’ αὐτοῦ*. Qua in re satis mirari